El meu psiquiatra i altres cossos estranys. Relats Breus

Xisca Xala

El meu psiquiatra i altres cossos estranys

Relats Breus

Xisca Xala

avant
editorial

Primera edición, abril de 2023
©Xisca Xala, 2023

Cualquier forma de reproducción, distribución, comunicación pública o transformación de esta obra solo puede ser realizada con la autorización de sus titulares, salvo excepción prevista por la ley. Diríjase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necesita fotocopiar o escanear algún fragmento de esta obra (www.conlicencia.com)

Diseño y Edición:
Avant editorial
Avenida de Londres, 6, Portal 1, Atico A,
28500 Arganda (Madrid)
www.avanteditorial.com
info@avanteditorial.com

ISBN:978-84-19584-83-0
IBIC: FA
DEPÓSITO LEGAL: M - 9717-2023

A vosaltres, que sempre m'heu acompanyat i donat impuls en l'ofici d'escriure, gràcies per cada paraula de suport i, senzillament, per ser-hi.
I a totes les persones que he conegut com a Treballadora Social, pel vostre afany de superació i per les lliçons de vida que m'heu regalat.

EL TEMPLE

CAPÍTOL 1: DIA ZERO.

Cristòfol Jesús. Els amics li deien Tòfol, però a ell li agradava fer broma anomenant-se Don Crist. Li agradava aixecar-se a trenc d'alba sense despertador. S'incorporava cap a un cantó del llit i cercava entre les escombraries les seves sabatilles, els ossos li cruixien i s'estirava molt lleugerament per deixondir el seu cos de septuagenari. Tot seguit es movia amb lentitud cap a la cuina i, superant obstacles, encenia el llum i posava en marxa la diminuta cafetera.

Una espelma vermella dins un bol de vidre, dos taulells d'escacs, les capses metàl·liques per guardar les coses, una cadira entapissada i una cadira verda sense coixí, un sonall de nadó, sis bevedors per a mascotes.

Feia més de vint anys que s'havia separat. Gairebé li semblava una vida anterior, com en una reencarnació ancestral, en la que havia viscut un matrimoni infeliç i, com a conseqüència natural de les coses en aquella època, n'havia nascut un fill que ara ja sobrepassava la trentena. Era el que s'esperava de tots ells en aquella dècada incipient dels vuitanta. Malgrat tot, ara que en Cristòfol superava la imponent edat dels setanta anys, podia fer bromes a tota hora sobre les seves vides passades però li havia costat molta repressió prèvia, molta teràpia a la barra del bar vora el seu amic i cambrer de referència, en Francesc. Del seu fill deia que tenien bona relació, però no es parlaven gaire sovint. Més aviat es feien telefonades fugaces que encetaven amb un "Hola, com va tot?" i donaven per acabades amb un "ja ens veurem un dia d'aquests, veniu a dinar quan no tenguem tanta feina".

Va ser tombant el canvi de segle, cap a l'any 2000, quan en Cristòfol es va sentir més perdut que mai, més obsolet que mai en una societat que avançava frenètica cap a la revolució digital i a més ell s'acabava de separar, tot plegat se li feia tan estrany. Sense adonar-se'n del tot del dolor que allò li suposava, ell que sempre s'havia sentit jove i rebel, va començar a acumular objectes de tota mena. Al principi eren petits tresors estratègicament descoberts en els llocs més interessants de la ciutat. Els guardava, molt a principis dels 2000, a les prestatgeries de la saleta vora el televisor. Llavors encara tenia molt espai a les prestatgeries i des del sofà podia observar nit i dia com el seu refugi n'estava de ben preparat. Un enfilall de provisions "per si un dia" arribava una mena d'apocalipsis que el privés de tenir una tercera o quarta

motxilla, "per si un dia" el seu fill necessitava un altre taulell d'escacs, "per si" els russos o el propi Govern decidien racionar l'ús de totes les llanternes del país...I així va ser com les prestatgeries van anar desapareixent sota un caramull d'adquisicions inútils.

Més endavant va començar a aplicar el mateix sistema als mobles de la casa, valia més tenir cadires de recanvi i les que es trobava als abocadors estaven en tan bones condicions! I quan va arribar el moment de jubilar-se bé s'havia d'entretenir amb alguna cosa! Així va començar el seu assortiment de mobles de segona mà. En Tòfol tenia temps encara per passar hores i hores al bar que hi havia just al mateix carrer on vivia, que es deia «Cuba Libre» i que donava a entendre que retia homenatge al famós combinat amb rom però que només entrar al local hom se n'adonava tot d'una de què havia caigut en un parany de màrqueting casolà. Si es queia en la trampa d'entrar-hi, a dins els clients ensopegaven amb gran un pòster a la paret, una artística litografia del Che Guevara en color vermell i negre i també amb la portada d'un diari antic, curosament emmarcat amb grans llistons de fusta daurada, on apareixia un Fidel Castro molt jove. Eren els dos únics elements decoratius d'aquella lúgubre cafeteria que no gaudia del privilegi de tenir finestres i no superava els quinze metres quadrats en total.

No obstant això, en Cristòfol el trobava molt reconfortant. Per a qualsevol client habitual aquella infraestructura tètrica era sinònim de privacitat. Així que tenia els seus fidels seguidors des de les primeres hores del matí, que ja reclamaven gots d'anís o licors del país, fins a hora de baixar la barrera, moment en el qual s'havien d'afrontar la tornada a les respectives llars.

Sobretot era allà on en Cristòfol feia bromes i deixava anar de tant en tant que era un antisistema, perquè no tenia mòbil i encara llegia la premsa escrita en paper.

—Almenys el que està escrit perdura! No pens caure a les urpes de cap pantalla, sou tots esclaus de la merda que us entra pels ulls —per sort hi havia poques taules ocupades en aquells moments i, així i tot, dos joves el miraren maleint-lo.

Un cafè, que no arribava als dos euros, li atorgava el do de passar les hores més insulses vora el seu gran amic Francesc, el propietari i únic empleat del Cuba Libre. En Francesc sí que en tenia de telèfon, fix i mòbil. De fet, en Cristòfol el va necessitar en alguna ocasió important, com quan li va arribar aquella carta dels jutjats i li havien de demanar les dades personals per força. Llavors va facilitar el telèfon del bar com a número seu de contacte.

—És que soc antistema. Don Crist no té mòbil ni en tendrà mai, hòstia, que ens voleu a tots sotmesos. Maleits botxins, llepaculs, què més voleu d'un pobre vell?

Aquell dia el pobre missatger es va quedar petrificat, amb la carta en qüestió a les mans, fins que el destinatari es va calmar i es va dignar a agafar-la. Llavors en Cristòfol va saber que era una notificació, una missiva de què els nous propietaris del seu pis de lloguer, ara en mans d'un Fons Voltor, li havien interposat una demanda de desnonament. El seu contracte de lloguer havia finalitzat i així li ho havien comunicat per escrit amb diferents cartes que ell no s'havia molestat en obrir, convençut que eren trampes del capitalisme.

Estava a més, en deute amb el Fons Voltor, perquè no només no li havien renovat el contracte sinó que també li havien apujat les quotes, unes quotes que en Cristòfol no havia volgut

actualitzar al no estar-hi d'acord sinó que havia continuat pagant les antigues quantitats. Ara els grans tenedors estaven disposats a litigar a través d'un equip de lletrats per un deute total que ascendia a 1.250€.

—Però com se t'ocorre deixar-li de pagar a aquesta gent? —En Francesc el va interrogar.

—I per què no m'ho van dir primer? Per què van anar als jutjats en lloc de venir a parlar amb jo? Si que van venir quan volien comprar-me el pis, i tant que si que vengueren llavors, tot eren facilitats.

—Record aquesta història, mira que han passat anys, però aquella crisi econòmica no la podré oblidar mai.

—Jo no podia continuar pagant la hipoteca, ja saps com van ser aquells temps de fotuts i venien a veure'm uns senyors molt elegants, cada dia, cada dia sens falta, no exagero. Ho vaig malvendre per quatre monedes. Així i tot em van assegurar que hi podria viure de lloguer...I ja ho veus... m'han denunciat els molt canalles! Però d'ells ningú en sap res, ningú els ha vist. S'amaguen com a rates que són.

En Cristòfol seia a sempre al mateix tamboret vora la barra, semblava mentida que amb la seva edat encara pogués pujar-hi de forma tan àgil. El seu cos esquifit no titubejava a l'hora d'enfilar-se al seu tro de metall. Sempre portava roba còmoda, samarretes de propaganda i pantalons texans, tot molt gastat i normalment ple de taques, no s'hi mirava gaire ni en posar rentadores ni en les combinacions dels colors o dels estampats. Quan refrescava s'abrigava amb una jaqueta de xandall o amb una camisa de quadres de franel·la, els abrics li semblaven cosa de burgesos. Ell, que havia emigrat del nord de la península cap a les illes mediterrànies no tenia fred mai.

—I ara què faràs? Què t'han dit als jutjats? —En Francesc no podia assimilar l'actitud tan relaxada del seu amic.

—Què et penses, que han de dir si estan tots untats de bitllets? Conxorxats amb els advocats d'Horitzons de Futur. Així es diu ara el banc, es pensen que no ho sé, que soc idiota? Es canvien de nom si fa falta, però són el mateix gos de presa.

—Horitzons de Futur...Vaja ironia.

—A poca gent va matar E.T.A.!

—Cristòfol que m'espantes la clientela! Abaixa la veu, home! I fes el favor, no diguis aquestes barbaritats!

—Et dic que jo acabaria aviat amb tota aquesta corrupció, no és just que sigui així com funcionen les coses. Però no em guanyaran.

—Home, tu has pagat? No. Tens contracte de lloguer ara? No. Ja ho crec que et guanyaran. Ja pots anar pensant en com faràs la mudança.

CAPÍTOL 2: DOTZE DIES PER AL DESNONAMENT.

Una espelma vermella dins un bol de vidre, sis bevedors per a mascotes, dos paners de palma per anar a cercar bolets, una raqueta de tenis, les figuretes que semblen de porcellana, però no ho són, la làmpada daurada i la que té una campana grisa amb filigranes.

Quan havien passat tres dies des de la recepció de la funesta carta, el telèfon del bar va retronar amb força per sobre del xivarri que hi havia a aquelles hores del migdia. Era l'advocat d'ofici que se li havia assignat a Cristòfol per portar la defensa del seu cas.

—Tòfol, que et posis, demanen per tu. -En Francesc agitava el braç dret convidant-lo a apropar-se —En què pensaves ara? Redeu quina cara de penjat, amb la boca torta i els ulls en blanc, no és tan estrany que et telefonin aquí.

Amb tota la mandra i la indiferència del món l'interpel·lat va fer la volta a la barra lentament per agafar l'auricular que li oferia el cambrer.

—Digui, una reunió? Qui diu que és? Ah, sí, sí, d'acord, allà seré. Sí, a les nou ho tinc bé. —Mentre ho acordava picava l'ullet al seu company, que el mirava esbufegant i capejant, netejava els gots i pensava en tot el que li podia passar al pobre revolucionari.

—I bé? Què t'han dit?

—Era el meu advocat. La setmana que ve ens hem de trobar, no fos cosa que trenqui una ungla amb les presses. Així els voltors tindran més temps per putejar-me i acabar de menjar-se tot el meu fetge.

—Havia de ser d'ofici el teu advocat? Hòstia és que es tracta de la teva casa, no veus que no treballen igual si no cobren?

—Perdonin que m'hi fiqui, però els advocats d'ofici si que cobren. —A la barra estant, una dona amb vestit de jaqueta i els cabells ben relligats els va fer veure que els lletrats sempre cobren, molt poc quan es tracta d'un cas d'ofici però, en tot cas estan treballant. —I segons qui li hagin assignat estarà de sort o no. No depèn tant dels doblers, que per aquestes guàrdies són molt escassos, sinó de la professionalitat del lletrat.

—Sempre depèn dels doblers. Sempre. Vostè és massa jove per entendre-ho. Si jo tingués un bon sac de bitllets de cinc-cents podria fer que el Jutge em ballés una dansa sensual en triquini. —Va dir mentre es movia de forma ridícula intentant ballar.

—No digui bestieses, home!—la misteriosa tertuliana es va enfadar i va marxar fent que no amb el cap.

Els dos amics reien fluixet per a mantenir les formes. En Francesc ja hi estava avesat als esclafits del seu compatriota. S'havien conegut quan eren molt joves i tot d'una es van adonar que havien emigrat de la mateixa zona del país, amb les mateixes promeses, des d'un territori fred i sempre ennuvolat, que ells

havien deixat enrere tot cercant un paradís somiat, de sol, platja i nous reptes. El seu fort accent els delatava i alhora els unia.

En Francesc aviat abandonaria la cinquantena d'anys, però una vida sana i allunyada de tòxics havia mantingut la seva pell jovial, amb unes faccions exageradament rectes i una alçada imponent, en conjunt oferia una bona impressió quan els clients entraven al bar. A més a més, sempre vestia igual per a treballar, amb camisa blanca de botons i pantalons de vestir de rigorós color negre.

CAPÍTOL 3: NOU DIES PER AL DESNONAMENT.

Una espelma vermella dins un bol de vidre, les cadires, els llibres més bons amb les pàgines més grogues, la piscina inflable per a quan venguin les netes, olles de tota casta, nou collars de gos i algun de gat, una pilota de bàsquet i una de vòlei, tretze bolígrafs que encara funcionen.

Els dies passaven entre la recerca de nous obsequis llançats vora els contenidors i les estones al cafè, però no passaven com sempre, de cop i volta en Cristòfol tenia un tic tac intern com un rellotge de pèndol frenètic que no podia aturar i sabia perfectament d'on li venia aquell viure a contratemps, tot venia de la denúncia del Fons Voltor. Com cada diumenge va arribar la telefonada del seu fill a la mateixa hora de sempre, cada cap de setmana en Cristòfol es dirigia cap a darrere la barra del bar com si d'una cabina telefònica es tractés. L'ancià demandat s'havia promès no contar-li res encara al seu fill per no preocupar-lo, el pobre ja en tenia prou en tirar endavant a la seva pròpia família. Però el propi fill el va sorprendre amb la idea d'una visita.

—És que les bessones volen saber on viu el seu avi. És normal, ja tenen gairebé set anys i no et coneixen prou. Volen saber més coses de tu, com per exemple on vius.

—Millor que no, les nenes segur que canvien d'idea aviat. Jo hauria de preparar i netejar tota la casa i estic molt vell ja.

—Com vulguis. Llavors vine tu a casa a dinar, la setmana que ve et va bé?

—Em sembla que si—En Cristòfol no dissimulava la seva apatia, li havia anat de ben poc tenir-los al seu cau trastejant les seves coses, així que no li va quedar altra que acceptar la invitació.

CAPÍTOL 4: SET DIES PER AL DESNONAMENT.

Una reunió i un dinar familiar tot a la mateixa setmana! La perspectiva de fer vida social li va provocar un neguit tan intens que va estar la resta de dies sense sortir del pis. Tanmateix va arribar el moment de reunir-se amb el seu lletrat, abans de l'hora assignada va passar a veure en Francesc i a prendre l'escàs esmorzar de rigor.

—Mira quin un! Em pensava que hauríem de tirar-te la porta avall i fer venir la policia.

—Em creies mort? I que faria la policia ressuscitar-me a hòsties?

—O mort o construint una trinxera, ja saps, per protegir-te amb còctels Molotov.

—Què graciós que estàs avui. Posa'm un cafè amb llet que tenc pressa, he d'anar a veure el Sr. Llepafils d'ofici.

Va engolir el cafè amb avidesa, aquell dia les cames li tremolaven sobre el tamboret i no volia que ho notessin. Tot just una

hora més tard es trobava davant d'un edifici modern, amb una gran porta de vidre serigrafiada amb els noms de tots els advocats que hi despatxaven. Amb la ma tremolosa va polsar el porter automàtic i una veu jovial el va fer passar. Veure el becari, que havia sortit a rebre'l, el va tranquil·litzar una mica. Mentre esperava el seu torn a la sala d'estar el jove imberbe li anava demanant les dades personals, la documentació referent als seus ingressos econòmics i li facilitava alguns impresos per signar.

—Tot això per a què és?

—Ho pot llegir tranquil·lament mentre espera.—Li aconsellà el becari.

—No m'ho pots resumir? Caram, hi ha papers per tot arreu.

—Cristòfol? —Un home canós li allargava una mà des d'una de les portes d'aquella sala tan pulcra.

—Jo mateix. Don Crist, em diuen.

—Soc en Guillem Dalmau. Encantat, anem per feina? —L'advocat semblava no haver escoltat la punyent presentació del seu client.

—Ja és ben hora.

—Passi, pot seure, per favor —li va allargar una mà cap a una de les cadires de disseny -. A veure es tracta d'un procediment habitual per desnonament davant l'impagament d'un romanent que per l'article 35 del Codi Civil es trobava vostè obligat a complir. Amb tot això vull dir que no hi ha res a fer, que per molt que jo presenti oposició a la recusació de la vista es trobarà vostè en la mateixa tessitura i acabarà per produir-se el llançament del domicili. Entén el que li vull dir? Don...Don...

—Ni que em matin ara mateix.

—Cristòfol, això ja està perdut abans de començar. El que podem fer és tractar de guanyar més temps, lluitant per un aplaçament de la data final...

—Llavors he de marxar...de la meva pròpia casa...

—Efectivament, té alguna alternativa en quant a habitatge? Algú que el pugui acollir?—Ho demanava sense alçar la vista dels documents dels jutjats, els mateixos que Cristòfol havia mirat i remirat sense entendre-hi res, els mateixos que no aturaven de generar-li noves preguntes amb cada fullejada.

—Alternativa? Vostè sap com estan els preus dels lloguers? I sap què cobro jo de pensió, això si que ho sap perquè el seu ajudant s'ha fotocopiat des de la pensió fins a la partida de naixement.

—M'ho pot recordar si us plau?

—Cobro nou cents euros cada mes. Si n'he de pagar set cents de lloguer, amb sort set cents...em quedarien dos-cents per pagar la resta de factures i menjar. A no ser que deixi de menjar per pagar totes les factures, així si que quadra.

—Si li sembla bé li donaré el número de telèfon dels Serveis Socials, allà l'ajudaran amb aquestes gestions, li podran donar un cop de mà i si no hi ha altra sortida potser s'hauria de plantejar demanar plaça en algun alberg o centre d'aquests d'acollida, ni que sigui de forma temporal.

—Aquesta és la seva estratègia? Que em fotin una cossa al cul i enviar-me a un alberg? Amb desconeguts? A la meva edat?

—No, realment a on vagi vostè quan es produeixi el desnonament no es troba dins de les meves funcions com a advocat. Només volia donar-li alguna orientació. Em diu que no té familiars o amics que el puguin acollir?

—Tenc un fill però no sap res d'aquesta història.